Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Hauch, Carsten
Titel:	Udrag fra En polsk Familie
Citation:	Hauch, Carsten: ”En polsk Familie: 1-2. - 1926”, i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613740208/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	En polsk Familie: 1-2. - 1926

kommer for at opfylde mit Løfte,« svarede den Døde. — »Nu da, hvordan seer det ud paa den anden Side af Graven?« — »Hverken saaledes som jeg, eller saaledes som du troede,« svarede den Døde, og forsvandt.

»Du troer altsaa dog paa Noget?« sagde Adalbert.

»Paa den Gamle af Dage troer jeg, paa ham, der bandt Jordens Belte om det svulmende Hav, og lod Maanen lyse giennem Skyerne, som en Morgenlænderindes Øine giennem det lange Slør, men med Eders Systemer, der omspænde Religionen, ligesom Edderkopperne de gamle Kirker, har jeg intet at bestille.«

»De er en Hedning,« raabte Alexandra.

»Det kan være,« sagde Czernim.

»Jeg gyser for Eders Naturgud,« blev Alexandra ved, »han er ikke blot en Opholder, men ogsaa en Fordærver, thi vi vide jo Alle, at Skabningsværket, der i Begyndelsen var saare godt, siden blev forstyrret af Synden; fra den Tid af kan vel Naturen forvilde de stolte Hierter, og det er intet godt Tegn, naar Nogen heller vil knæle paa de iiskolde Bierge, end for Herrens Alter, naar han fierner sig fra de ydmyge Forsamlinger, hvori han burde tilbede tilligemed sine Brødre, for at bygge Templer afsides paa Fieldene, og i de sorte Skove, hvor han lærer Grusomhed paa Jagten, Uregierlighed af Vinden, og Troløshed af de rullende Bølger, thi dette er netop Veien til det gamle Hedenskab.«

»Ak, min kiære Svigerinde!« sagde Czernim, »lidt Hedenskab maa De dog taale i denne Verden, eller skal nu den bredmundede Storm manes ind i en snever Orgelpibe og forvandles til en Choralmelodie? Skulle alle Oceanets Døttre nu vorde til grædende Klostersøstre, skulle de lette Sommeralfer, der flagre

gjennem Skovene, og blæse paa den krumme Lotusblomst og paa Ridderspurens Horn, nu med klippede Vinger synge Liigpsalmer i Eders Kirker? Troe De mig, det gaaer aldrig an, thi der slumre endnu mange hedenske Drømme i vore Hierter, og der gives endnu mange vidunderlige Historier, der hverken passe ind i Eders Himmel eller i Eders Helvede.«

»Jeg kiender kun een Historie, der i Sandhed er vidunderlig,« sagde Alexandra, »ved Siden af den forsvinde de andre som Røg i Luften.«

»Et sligt Vidunder overgaaer jo selv det, som en begyndende Digter venter af sin Muse,« svarede Czernim.

Neppe var Selskabet ankommen til det bestemte Sted, før Czernim, tilligemed de to Ynglinger, fulgte af Fidelio og et Par langhaarede Vandhunde, ilede ind i Skoven. »Mine Drenge!« sagde han, »nu gielder det at nytte Tiden, vi have kun to Timers Frist, men jeg vil føre Eder til Steder, hvor Vildænderne med de brune Vandhøns skiule sig mellem Sivene. Der skal vi see Adalbert, om du endnu husker vore gamle Konster, da vi hentede Fiskeørnen og den svævende Glente ned af Luften, hvis ikke bliver du til Spot for vore Qvinder.« Dermed forsvandt de mellem Træerne.

»Jeg hører gierne Hundene giøe i Skoven og Knaldet af Skuddene og Jægerhornets Toner,« sagde Emilie, i det hun smilende saae efter dem, »jeg kunde da fristes til, ligesom De, Leontine, at ønske den gamle Tid tilbage, da ogsaa Qvinderne, i deilige Jægerdragter, og med vaiende Strudsfiædre paa deres Hatte, fulgte med paa den lystige Jagt.« — »Nei,« svarede Leontine, »i Skoven elsker jeg Stilhed, der kun afbrydes af Træpikkerens Banken og af Drosselens eensformige Sang; Hundenes Biæf derimod